

BORSSZEM JANKÓ

ALAPÍTOTTA: CSIGSÉRI BORS

SZERKESZTIK: MOLNÁR JENŐ és BÉR DEZSŐ

Előfizetési ár: Egész évre 30 korona. Fél-
évre 15 korona. Negyedévre 7.50 kor.
Egyes szám ára 60 fillér

Telefon: Felelős szerkesztő 33-24. Művé-
szeti szerkesztő 61-88. Kiadóhivatal 138-05.
Megjelenik minden vasárnap

Szerkesztőség:
Károly király-út 4

Kiadóhivatal:
József-tér 13

A nagy viaskodás után

John Bulldogg. — Tudja, kedves Chanteclair kolléga, csak az az egy vigasztal, hogy utánunk az ojasz macska következik.

Önhöz betörnek

Délután négy óraker — tehát fényes nappal — egy toprongyos toppant elém az utcán. Kezembe nyomott egy papírlapot, amelyről dideregve olvastam le a rémes fenyegetést:

— Önhöz betörnek...

Ijedtemben először azt hittem, hogy a toprongyos gentleman, aki átadta a cédulát, személyesen óhajta elvégezni ezt a föladatot, amikor kellemes meglepetéssel láttam, hogy a fenyegetés beváltása egy föltételhez van kötve. Az ultimátum ugyanis így folytatódott:

— Önhöz betörnek... ha nem akaszt „Zicher” védjegyű biztonsági záróláncot az ajtajára.

Ezek után pedig egy ábrákkal ellátott értekezlet következett, amely szívrehatóan magyarázta el, hogy az egész szerkezet mindössze egy kis rézláncból áll, melyet belülről kell az ajtó két szárnyára erősíteni, ennek folytán csak belülről kapható ki, miért is a mélyen tisztelt betörő hiába nyitja ki álkulccsal a zárat, az ajtólánc miatt nem bír behatolni. Rendkívül praktikus újdonság, ára csupán ...kor ...fill.

Rögtön betörtem, akarom mondani betértem egy vaskereskedésbe, ahol megvásároltam ezt a rendkívül praktikus találmányt.

Othton fölényes mosollyal adtam tudtára feleségemnek, hogy ezentúl a zsvány urak nem fognak álkulccsal belopódzni az előszobába, hogy ellopják drága télikabátomat, melyet egyébként a biztonság kedvéért amúgy is betettem már a mult héten a zálogházba.

Mégis fölszögeztük a záróláncot az ajtóra. Hogy az ajtólánc milyen kitünően szuperált, ezt mindjárt aznap éjjel volt alkalmam tapasztalni egy hátborzongató eset kapcsán.

Éjjel után mentem haza, lábujjhegyen lépkedve. Elővettem a kulcsom, a zár halkán csattant, de az ajtó nem nyílt ki. Be volt belülről zárva az ajtóláncal. Kopogni kezdtem, kiabáltam, zörögtem, dörömböltem, szóval be akartam törni a saját lakásomba. Ah, de nem lehetett! Örkdött a nagyszerű, az elsőrangú biztonsági zárólánc. Végre kétórai tombolás után feleségem remegve kinyitotta az ajtót.

— Legalább ezentúl nem fogsz éjjelkor hazajárni — mondta édes mosollyal, mikor hangomat hallotta.

Most már egyre azon törtem a fejem, hogyan pusztíthatnám el eme szörnyű ellenségemet. De nem volt mód rá, mert feleségem hűségesen őrizte az ajtóláncot, sokkal hűségesebben, mint az ajtólánc minket. Még akkor is a lelkemre kötötte, mikor elutazott nyaralni, hogy vigyázzak az ajtóláncra.

Hiába magyarázhatom, hogy úgy sem használhatom, mert hiszen ha elmegyek hazulról, nem zárhatom be belülről, önagysága konokul kitarított.

— Legalább nyugodt vagyok afelel, hogy a gazemberek nem fognak éjjel álmodban megtámadni! Esküdj meg, hogy nem fogod leszeregni az ajtóról. Esküdj meg a nyugalom érdekében...

Mit tehettem egyebet? Fölemeltem ujjamat és mint a király Hunyadi Lászlónak, megesküdtem az égre, az ég istenére, hogy bántani nem fogom. Nem is bántam meg esküvésemet, mert az ajtólánc csakhamar bebizonyította, hogy alkalmadtán milyen kitünő szolgálatokat tehet.

Egy este ugyanis elérkezett az a lélekemelő pillanat, midőn csakugyan betörtek a lakásomba. Már a lépcsőházban észrevettem, hogy egy sötét alak lopód-

zik az ajtóhoz. Kinyitotta álkulccsal az ajtót — amelyet, minthogy nem voltam otthon, nem zárhattam be belülről a záróláncal — és nyugodtan besétált a lakásomba.

Lélekszakadva rohantam vissza a lépcsőn, berontottam a házmasterhez, elszaladtam rendőrért, föllármáztam még egy csomó embert, akikkel aztán fegyveresen visszatértünk a lakáshoz betörőt fogni.

Be akarunk hatolni a lakásba, de nem lehet. Hiába minden erőfeszítés: az ajtó nem enged. Ah, a nyomorult gazember, bezárta belülről — az ajtóláncal. Tanácstalanul álltunk ott, miközben sírva kezdtem dörömbölni az ajtón, abban a hiszemben, hogy a betörő végre is kegyes lesz kinyitni. Ez a remény azonban hiábavalónak bizonyult. Mialatt dörömböltünk, a betörő összehajszolta összes értékes tárgyaimat és szelíden kimászott az ablakon...

Ezek után már csak két kérdés izgatta toprongó elmémet. Egyrészt, hogy mennyi províziót kap e nagyszerű találmány fölfedezője — a betörőktől, másrészt, hogy miként kárpótolhatnám magam elvesztett vagyonomért? Mindkét kérdés megoldása céljából egyenesen a legilletékesebb faktorhoz, magához a nagyszerű újdonság föltalálójához fordultam.

— Uram, — mondtam neki — elrabolták a vagyonomat ön miatt. Adja vissza a vagyonomat...

A kitünő föltaláló vállamra tette a kezét.

— Visszaszerezheti a vagyonát, fiatalember, — szölt bátorítólag — de csak egy módon. Úgy, hogy találmányom terjesztésével foglalkozik. Ajánlja embertársainak e praktikus újdonságot...

És kezembe nyomott egy csomó cédulát, melyen ez állt:

— Önhöz betörnek...

Némi habozás után beláttam, hogy az eszme nem is olyan rossz, sőt az eszme kitünő. Dícsérni kezdeni ismerőseim előtt e praktikus újdonságot.

Számos megrendelést kaptam, melynek révén nagy összegekhez jutottam, sőt nemsokára csinos vagyon is gyűjtöttem össze. É réven szerzett vagyonomat most egy erős vasszekrényben őrzöm, de hogy még jobban védve legyek a betörések ellen, nem akasztok az ajtóra biztonsági záróláncot.

Gosztonyi Ádám

ALAGON

Fejks rajza

Mondja őgróf, maga hétköznapon a pult mellett is ilyen elegáns?

Ki a soros?

*Először a német
Bús belgát kiporoz,
Azután seregünk
Szerbek fölött toroz,
Kicsi Montenegró
Nem is oszt, se szoroz,
Már a sors korbácsa
Vad oláh! ostoroz,
Súlyos nyomtatéknak*

*Kerül rá az orosz,
Hadat a talján is
Hiába toboroz
S most már a francia
Nadrágja is poros.
Nézd csak meg az angolt,
Hogy milyen lehangolt:
Hát most ki a soros?
Hát most ki a soros?*

Finom különbség

Kedves Borsszem Jankó! A lovasság gyalogosítása idején történt. Egy lovashadosztály rajvonaltban várja a támadást. Lent, keresztben az országúton huszárok, a dombtetőn ulánusok, odább az erdőreften dragonyosok, mind csukaszürkében. Vágtatva jön egy parancsörtszt a huszárok felé és messziről odakiált:

- Mik vagytok?
- *Gyaloghuszárok!* — kiáltja vissza egy altiszt.
- Hát azok ott a domb tetején?
- *Ulánusbakák.*

A kalapkirály a Kalapos királyról

A Nemzeti Színház tekintetes Igazgatóságának
Olvasom, hogy önök *Kalapos király* vagy II. József címmel Szomorj Dezső író úrtól színművet adnak elő. Mikor kellő tisztelettel megköszönöm ezen nagy reklámot, amelyben cégemet részesítik, csupán arra a kis korrekcióra kérem a tek. Igazgatóságot, hogy a II. helyett I.-et tessék írni, mert nem engedhetem meg, hogy jóhírnevű üzletemet összetévevesszék a József-téri álkalapkirállyal. Kiváló tisztelettel *Nemez Mór* kalapkirály, József-körút.

Kedves Borsszem Jankó!

Van már vízi repülőgép, szárazföldi torpedó, miért ne lehetne szárazföldi hajó is? Sok kerékkel és repülőgépszerű nagy propellerrel készítendő, hogy repülve fusson. Minden test annyit veszít súlyából, mint amennyit az általa kiszorított víz nyom. Ez a hajó semmi vizet nem szorít ki, tehát nem veszít súlyából semmit és így teljes súllyal esik a latba. A hossza lehetne 1 km., amikor is a hajó orrára szerelt 120 km.-re hordó csodaágyúval 121 km.-re lehetne löni, föltéve, hogy az ágyú előbb a hajó faránál állott. Nagy előnye még a hajónak, hogy nem lehet elsüllyeszteni.

Egy valódi szimuláns

— Pillanattfelvételek a tólnai lókorházban —

Garay rajza

Andrássy álma

Andrássy Gyula grófnak lidércnyomása volt a múlt éjszaka. Azt álmodta, hogy Tisza István gróf beszédet mondott, amelyben a legerélyesebben követelte a parlament fölösztatását. Az alkotmánypart vezére keservesen fölnyögött:

— Istenem, hát most hogyan okoljam meg máról-holnapra, hogy a képviselőház fölösztatása jogi és erkölcsi lehetetlenség?

A cvikker

A pesti egyetemre járt egy szegény filozófus,
Lakása hónapos szoba, a vacsorája lóhús.
Egyetlen tanítványa volt és ebből tengett-lengett,
És járt apostolok lován, miként a régi szentek.
Őnéki sohasem jutott csók, virág, más efféle,
Parfómös, csipkés, drága nők sohasem törődtek véle.
Szomjas szívében lángoló, bolond, nagy vágyak égtek...
S esténként gyáván udvarolt egy szeplős kis cselédnek.

E töldön nem volt, hajahaj, semmi egyebe néki,
Csupán egy rozzant cvikker, az is már régi, régi.
Enélkül olyan furcsa volt, mint egy kis vaksi mókus,
Mert rövidlátó volt nagyon a szegény filozófus.
Tüzes csodákról álmodott bolondos, balga lóvel
És végre, egyszer összejött egy élő úrinővel.
A női szív örök titok s így történt, hogy az árva
Egy este randevüt kapott Budán, a Várbazárba.

Sietve ment a hidon át, ieledte minden bűját,
Szívében angyalok kara zengé a halleluját.
Ment, ment előre boldogan, a vágy hajtotta, üzte...
S a cvikkerét egy szélroham leluja, le a vízbe.
Egy szempillantás volt csupán, tán nem is vette észre,
Csak ment, tudott szegény, nehogy a randevüt lekésse.
A szíve vadul vert, mikor lölért a Várbazárba,
Hisz' ott van már a drága nő, ki őreája vár ma.

Oh, aznap este rengeteg, hogy mennyi nő suhant ott,
Szép, molett úriasszonyok és karsú demimondók.
Az illatuktól részegen, a szemét majd kinézte,
De cvikker nélkül a zt a nőt sehohsem vette észre.
Ott állott este féltzig, míg üres lett a sétány,
Aztán megindult Pest felé búsan, letörve, némán.
Ment, ment szegényke, mendegélt, mert sötét volt az este,
Gyulát gyujtott az úton és a cvikkerét kereste.

Gács Demeter

Haig utóda

— Mondja kérem, hogy ejtik ki Haig angol tábornok nevét?

— Még ezt se tudja? Fochnak.

Különbség

Furcsa. Tisza Istvánról huszonöt évig írták és mondták, hogy hazaáruló és egyetlenegyszer sem védekezett ellene. Károlyi Mihály minden héten kívág egy beszédet a hazaárulás vádja ellen. Úgy tetszik, mégis csak a Tisza módszeré jobb. Persze az ő magyar politikája is.

Tavaszi a ligetben

Kelen rajza

Kelen

Tanácsol adok

Sok mindenféle kérdéssel fordultak mostanában hozzám s mivel én jó ember vagyok, nem engedem elmenni a kérdezősködőket anélkül, hogy kérdésekre lehetőleg kielégítő választ ne adjak s mivel okos ember is vagyok, ez módomban is áll. Mindazáltal szükségesnek látom, hogy némely fontos és általános kérdésre adott válaszomat közlétegyem, hadd olvassák a kíváncsiságban szenvedők, ezáltal elérem azt, hogy ezekkel a kérdésekkel nem fordulnak hozzám az újabb és újabb kérdezők s így több időm marad az egyes emberek saját külön speciális kérdéseire való válasz, azaz éke adására. A kérdések és a rájuk adott feleleteim közzétételére legcélszerűbbnek tartom a Borsszem Jankót.

1. Kérdés. Mikor lesz vége a háborúnak?

Feleletem. Én, sajnos, ezt egész pontosan nem tudom, de tessék Andrássy Gyula grófhöz fordulni, ő birtokában van a pontos felelethez szükséges logikának, sztratégiai és diplomáciai ismereteknek, sőt a felelethez szükséges bátorságnak is, hiszen ő volt az, aki a lembergi csata után, 1914-ben egy kiváló, de sajnos, eléggé

nem méltatott cikkben kimutatta, hogy ebben a csatában eredményt értünk el.

2. Kérdés. Beveszik-e a most megindult tavaszi offenzívával a németek Páris?

Feleletem. Tessék f. évi szeptember hó 15-én reggel 3 órakor gyülekezni a Lágymányoson, négykor meg fogok ott jelenni s az érdemleges választ megadom, — addig türelmet kérek.

3. Kérdés. Beavatkoznak-e most már a japánok nagyobb erővel a harcba és benyomulnak-e keleti Szibériába?

Feleletem. Tessék hat hét múlva egy képeslapot írni ezzel a szöveggel: „Kedves japánok, szívélyes üdvözlés Budapestről”; a cím ez legyen: „Tek. Japánok, Kelet-Szibéria”. Ha a levelezőlap elmegy és nem jön vissza, akkor a japánok beavatkoztak, ha visszajön azzal a fölirattal, hogy „címzettek ott ismeretlenek”, akkor nem avatkoztak be.

4. Kérdés. Mit akar hát tulajdonképpen az az ántánt?

Feleletem. Pontos feleletért tessék bizalommal fordulni a jóistenhez, de csakis hozzá, található mindenütt.

Az eltűnt

Azt csak tudod, hogy melyik ulon mentel
Azzal a nyalka regementtel.

Azt is tudod, hogy mikor, hova értek:
Ahol pirosított árja vérnek.

A forró, gyilkos úr hová sodorta?
Kidobta vagy elnyelte torka?

Ezt nem tudod és mostan nézve nézed,
Hogy jönnek vissza a vítétek.

Rongyosak és a jókedvük virágát
A bü férgel összerágták.

Kit Ukrania, kit Szibéria
Tanítgatott: mi e', mi a'?

Komoly szemükben más hit tilze lobban
S ha felkük összeér titokban,

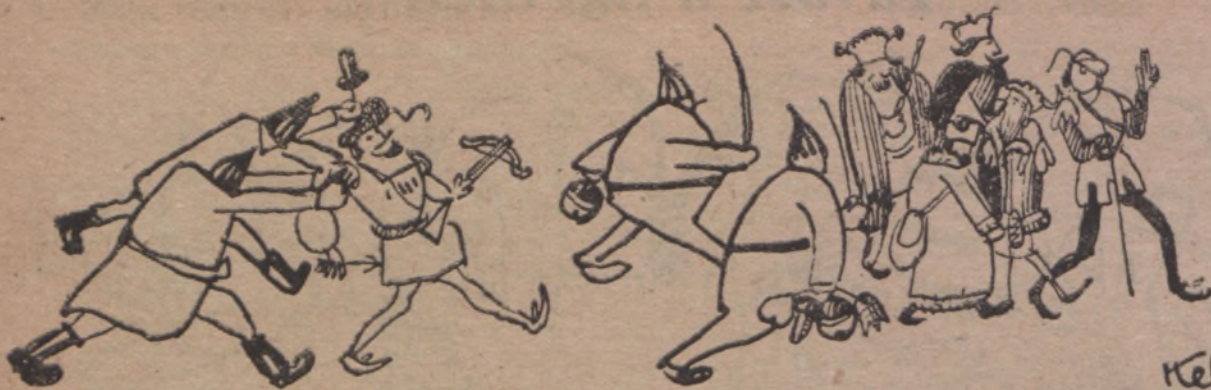
Szikkákat vet, mint az acél, a tűzkő,
Beszédük piros lesz a tüztől.

De hát mit ér még az új fény neked,
Ki vársz ismerős lépteket.

Idehozhattak bár egy új világot,
Mit ér, ha benne sem találd?

S ha nélküle megjő a regement,
Akkor tudod csak, milyen messze ment!

Farkas Antal

Razzia a nem kívánatos svájci elemekre

Fohász

(Valaki imádkozik. Buzgón, megalázkodva, minden este. Huszonöt év óta minden szürkületkor. Ellestük imáját, amely így hangzik:)

Édes jó istenkém,

te, ki mindenkivel jót teszel, te, kinek bölcsesége végtelen, te, ki a leghatalmasabb vagy, hallgasd meg hű fiad ájtatos fohászát. Hallgasd meg végre, hallgasd meg csak egyszer. Hiszen elepedő ajakkal, sóvár vággyal ezt kérem, rébegem egy hosszú emberéleten át és eddig mindhiába!

Édes jó istenkém, kicsi gyermekkorom óta ezért élek és szenvedek, immár ellepte hajamat az ősz dere, karcú alakom beleszükárodott és meggörnyedt: buzgó fohászom hasztalan. Már az iskola padjaiban erre készültem, ezért éltem s nem éltem, ifjúságot, szépséget, vígságot. Dolgoztam, irtam, beszéltem, *embereket hátul leszúrtam*, országot fölforgattam, barátot cserbenhagytam, ellenséget szájoncsókoltam. Istenkém, *csak egyszer, egyetlenegyszer, akár csak egy pillanatra is, engedd, oh engedd, hogy miniszterelnök lehessek!*

Édes, jó istenkém, voltam mameluk, paroláztam a *Prileszky* Tádékkal és *Belitska* Bénikkel. Tapsoltam, hogy belefájdult gyöngé kezem, rekedtté éljeneztem magam. Hiába. Amikor a magyar hadseregért verekedtek, *irtam és beszéltem a magyar hadsereg ellen*, észre sem vették fent, csak lent dobálták meg sárral.

Hirdettem harcot, segítettem leszúrni Bánínyt, szavaltam a magyar hadsereg mellett. Nem én lettem a miniszterelnök, hanem *Szell*. Obstrukciót szitottam, nem én lettem a miniszterelnök, hanem *Khuen*. Hajszát indítottam ellene, *Tisza* jött és nem én. Beleszugeráltam az erőszakot s leszúrtam érte, nem én jöttem. Összekovácsoltam a koalíciót, nem én jöttem, hanem *Wekerle*. Összeveszítettem a függetlenségiéket, *elárultam a pluralitással a választójogot*, nem én jöttem, hanem *Héderváry* ismét, elgáncsoltam a rezolúcióval s nem én jöttem megint, hanem *Tisza*.

Fölláztatottam a népet, vörösebb lettem *Kunfiad* s már féllábbal benn voltam a nyeregben s a hátamon beugrott *Esterházy*, azután *Wekerle*. Most *Gulácsyakra* lövöldözök, *prinszt* klabálok, *fölosztatást*, hogy megbukjon *Wekerle* s ki jön most?

Édes, jó istenkém, hát mit tegyek, mi legyek? Sugalld: csináljak-e orosz forradalmat, mint *Trockij*,

pogromot, agráriusabb legyek *Zelenskinél* vagy radikálisabb *Jászinál*, kurucabb *Bizony* Ákosnál vagy labancabb *Rakovszkyndál*? Mit tegyek?!

Már látom: fogok én még csókolódzni *Mezőfivel*, *Zelenyákkal*, *Huszár* Károlyval, *Laehne* Hugóval, *Pál* Alfrédal, *Jurigával* és nagyatádi *Szabó* Istvánnal s mégis más lesz a miniszterelnök. *Amihez nyulok: sárrá válik*. Ha fölesapok kalaposnak, leszoknak az emberek a kalapviselésről. Ha horgászni akarok, megdöglenek a halak. Miniszterelnök lesz mindenki: *Bródy* Ernő és *Bresztyánszky* Kálmán is, *Novák* János és *Csuzy* Pál is, miniszterelnök lesz a *Tisza* Pista unokája, a *Pallavicini György* kisfia, a *Wekerle* dedunokája is és én még mindig hiába várok és imádkozom. Oh, istenkém, szánj meg!

Mit áldozzak föl? Elveim már nincsenek, barátaim sem. Föläldozom, ha kell oltárodón azt, ami nekem még kedves: *Vázsonyit*, *Márkus* Miksát, nem irok több vezércikket, nem utazom többé *Tiszadobra*, nem megyek többé *Szemere*-vacsorára. Neked adom műkincseimet, akadémiai tagságomat, az aranygyapjút, leborotváltatom szakállamat, kezét csókolok *Polónyi* Gézának, beiratkozom a *Chevre Kadisába*, pájeszt növesztek vagy sarkantyús csizmát húzok minden nap. Hajnalban kelek, vicceket irok a *Borsszem Jankóba*, megtanulom kívülről a *Kiss* Menyhért összes verseit, ministrálok *Molnár* Jánosnak, lovagolok a *Nagy Alagin*, vegetáriánus leszek, kiállok footballozni az M. T. K.-nál, mondd, mit tegyek?!

Édes, jó istenkém, csak egyszer, egyetlenegyszer legyek miniszterelnök.

(Elleste: *Kun Andor*)

Kedves Borsszem Jankó!

A földművelésügyi minisztérium két kipróbált államtitkára, *Bartóky* József és *Ottlyk* Iván otthagyják helyüket. A köz érdekében fölkérem a kormányt, ám hagyja távozni *Bartókyt*, de ne sajnáljon áldozatot, hogy *Ottlykot* visszatartsa a minisztériumban. Sőt. Bizonyára van a kormánypárt valamely befolyásos tagjának egy *Csettyk* nevű rokona. Javasolom, hogy ezt nevezzék ki *Bartóky* utódjának. Gondoljuk csak el! Ha *Serényi* grófnak *Csettyk*, *Ottlyk*. Bottlik lennének az államtitkárai!... Elképzelhető-e stflusosabb körítés az ő miniszteri ténykedéséhez?

Tavaszi fagy

Én már egy csöppel sem törődöm
Emberrel, emberi ügyekkel,
A téres, csöndes, bús Alföldön
Beszélgetek a friss rügyekkel.

A friss rügyek, a kis bolondok
Most is kíváncsian kibujnak
S szelid színű virágot bontók,
Ha csalfa, langyos szelek fujnak.

S aztán egy éjjel jön a zordon
Tavaszi szél, a vak itélet
S a szűz virágnak nincsen pardon:
Lekókkad, elhull, mint az élet.

Látjátok, kis rügyek, mi kár volt
Díszíteni e fakó világot!
Az üres föld, e vén, sivár bolt,
Nem érdemel nyíló virágot.

Bolond tudomány minden bölcsé,
Szépség, szín, illat mind hiában:
Hisz úgysem érhet itt gyümölcsé
Ma már virág, — elfagy csirában.

Viharfelhőt, rontva gomolygót
Itt szét verőfény sohasem ver;
Keressetek egy másik bolygót,
Boldogabbat, — hol nincsen ember!

~ Jászay-Horváth Elemér

Ruhafordítás

— Ez az átkozott szél kifordította az esernyőmet!

— És emiatt dühöng? Bár az én felöltömet is kifordítaná, — legalább megtakarítanék háromszáz koronát.

Kutyasorozás

(A hadvezetőség kommunikét tett közzé, hogy a kutyákat rekvirálja. Történik Kutyabagason.)

A sorozási elnök (mint legnagyobb kutya): Hogy hívják?

A bernáthegyi: Alsó- és felsőszentbernáthegyi...

Az elnök: Nem vagyok kíváncsi a nemességére.

A bernáthegyi: De kérem, kutyabőrrel tudom igazolni.

Az állatorvos: Alkalmos.

A bernáthegyi: De kérem, doktor úr, én súlyos beteg vagyok, én kutyául érzem magam.

A doktor: Maga szimulál, magának kutyabaja!

A bernáthegyi (indignálódva el): Kutyába veszik itt az embert!

Az elnök: Gyerünk, gyerünk! Nos, magával mi van?

Az agár: Tisztelettel kérem a fölmentéscimet, a nyári vadászatokon nélkülözhetetlen vagyok.

Az elnök: Ne ugasson annyit! Alkalmos! A vadászcsapathoz! Menjünk tovább!

A véreb: Tiltakozom soroztatásom ellen. Ha nem hívtak minket a parlamentbe, mikor a többi nagykutya a háború mellett döntöttek, most hagyjanak békén, azt a kutyafáját!

Az elnök: Hogy mer itt gorombáskodni?

A véreb: Abszolút tájékozatlanság. A kutyafa az nem gorombaság, — minden utcasarkon található.

Az elnök: Kuss! Alkalmos a rohamcsapatokhoz!

A véreb: Nem hagyják, hogy az ember kiugassa magát! Megírom majd a Népszavába.

A bulldogg: Tekintettel arra, hogy idegen állampolgár vagyok, kérem soroztatásom mellőzését.

Az elnök: Lári-fári! Ha el tudta fogadni a koalíciós főispánságot, akkor ön magyar állampolgár. (Ezután gyors egymásutánban besorozza az uszkárt a haditengerészethez, a spiclit a katonai rendőrséghez, a máltai ölebet a vörös-kereszthez, a repülő kutyát a repülőosztaghoz. Türelmetlenül kiszól.) Nos, van még valaki?

A komondor: Elnök úr, én nagybeteg vagyok. Súlyos idegsokkom van.

Az elnök: És miben nyilvánul a betegsége?

A komondor: Állandó reflexmozgásban. Folyton csóválom a farkam.

Az elnök: Hát milyen pályán van maga?

A komondor: Hivatalnoki pályán, kérem. Ez az egyedüli hely, ahol betegséggemmel kitűnően tudok érvényesülni.

Az elnök: Eh, menjen a fenébe. Az egyik kutya, a másik eb.

(Senki)

